

Maria V. Snyder

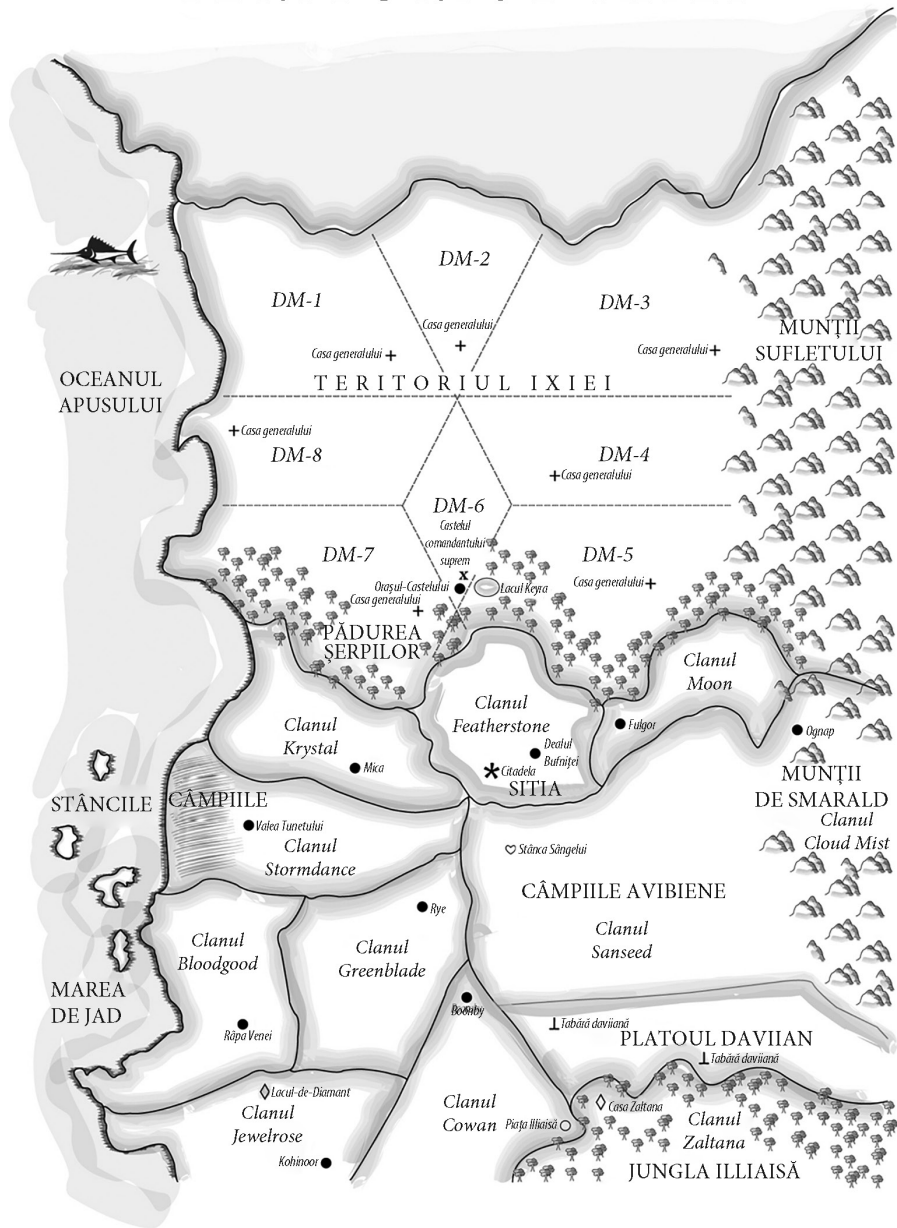
Studiu
DESPRE OTRAVĂ

CRONICILE DIN IXIA
CARTEA ÎNTÂI

Traducere din limba engleză
ADINA IHORA

CORINT
BOOKS
—2018—

TERITORIUL IXIEI

(revestit din perspectiva lui Valek)

TRUPUL S-A IZBIT DE PĂMÂNT CU O BUFNITURĂ. După câteva convulsii, bărbatul s-a sfârșit din viață cu o ultimă suflare.

Aruncând o privire în tavan, exasperat, comandantul suprem al Ixiei a așezat dosarul pe care îl citea pe biroul său ordonat.

— Cu ăsta ce a fost în neregulă, Valek?

— Devenise neglijent și leneș, i-a răspuns mai-marele spionilor. Dacă nu s-ar fi grăbit atât, nu ar fi murit. Valek s-a ridicat și a luat tava cu mâncare: Vă voi aduce un mic dejun proaspăt.

— Și antrenează un nou degustător! Va trebui să preiei tu această funcție până când înlocuitorul celui care zace acum în fața noastră va fi pregătit. Este o slujbă riscantă...

— Numai dacă nu știi ce ai de făcut.

Valek a pășit peste trupul bărbatului mort.

— Și trimite pe cineva să ia cadavrul lui Oscar! i-a cerut comandantul Ambrose conducătorului serviciului său de protecție și pază, înainte ca acesta să iasă din cameră.

— Oscove este numele lui... sau era, i-a răspuns mai-marele spionilor.

— Fă-o și gata!

— Da, să trăiți!

— Și nu pierde prea mult timpul cu individul următor. Antrenează-l cât mai iute!

Valek s-a oprit în prag.

— Este o ea, a precizat mai-marele spionilor. Următoarea persoană programată pentru a fi executată este o femeie.

— Aceea care l-a omorât pe fiul generalului Brazell? a întrebat comandantul suprem al Ixie, în vocea căruia se simțea o indulgență plictisită. Nu poți, pur și simplu, să lași lucrurile așa cum sunt, nu-i așa?

— Se întâmplă ceva cu fata asta și vreau să știu ce.

— Brazell nu va fi prea încântat, a remarcat comandantul Ambrose.

— Contez pe asta!

— Asigură-te numai că toată povestea nu-mi va afecta întâlnirile de lucru cu el.

— Da, să trăiți!

Și, zicând acestea, Valek s-a strecurat prin sala tronului, prin adevăratul labirint format din birouri și din ofițeri care stăteau pâlcuri-pâlcuri. Gândurile lui se îndreptau, însă, spre prizoniera căreia avea să îi ofere șansa de a alege între a fi executată sau a deveni noul degustător al comandantului suprem.

Numai două persoane aleseseră ștreangul de când comandantul Ambrose preluase conducerea Teritoriului Ixia, cu 15 ani în urmă. Ambii îi fuseseră loiali regelui asasinat și preferaseră moartea în loc să lucreze pentru comandant. Ceilalți speraseră să scape, iar, când aflaseră că așa ceva era imposibil, deveniseră corupți, leneși sau ambele, în același timp. Oscove le vânduse informații secrete dușmanilor, lucru pe care Valek, în calitate de conducător al serviciului de securitate ixian, îl trecuse cu vederea până când riscurile tolerării unui spion bine-cunoscut depășiseră beneficiile.

Valek i-a adus comandantului Ambrose o altă farfurie cu ouă, după care a poruncit să fie îndepărtat cadavrul lui Oscove înainte de a trimite un agent să-l aducă pe următorul prizonier care își aștepta rândul la execuție. Întorcându-se în biroul său, a luat dosarele care ocupau scaunul din fața mesei sale de scris și s-a așezat comod. Se simțea o adiere dinspre fereastra deschisă din spatele său, iar soarele din acea dimineață târzie îi încălzea spatele – acesta fiind singurul avantaj pe care îl prezenta purtarea unei uniforme negre de sus până jos. Altfel, îi era mereu al naibii de cald.

Deschizând un dosar, a trecut repede în revistă informațiile despre prizonieră. Yelena se afla în temnița de aproape un an. Avea 18 ani când îi tăiasе lui Reyad beregata cu un pumnal. Valek a observat că Reyad fusese găsit în camera lui, întins pe pat. Așternuturile se îmbibaseră cu sângele său. Explicația cea mai evidentă – aceea că victima încercase să își violeze ucigașa – nu se prea potrivea. În primul rând, fata recunoscuse că îl omorâse pe fiul generalului, dar nu mărturisise și din ce cauză. Nu că motivul ar fi avut vreo importanță pentru comandantul suprem, care nu tolera omuciderea printre cetățenii din Ixia. Indiferent dacă fuseseră făptuite în legitimă apărare, din accident sau cu premeditare, toate crimele sfârșeau prin a primi aceeași sentință. Condamnarea la moarte. Însă pe Valek asta îl supăra teribil. El dorea... nu, el *avea nevoie* de o explicație. Yelena fusese unul dintre așa-numiții „orfani ai lui Brazell”. Fusese crescută împreună cu toți ceilalți copii care își pierduseră părinții, fiind bine educată și nespus de iubită – dacă era să dea crezare comentariilor malițioase ale celorlalți generali din Ixia. De ce i-ar fi răsplătit, atunci, binefăcătorului ei bunătatea și generozitatea, ucigându-i unicul fiu? Ceva teribil de ciudat se întâmplase cu Reyad și poate că se întâmpla și cu Brazell. Valek spera să afle ce anume.

Înainte de sosirea Yelenei, mai-marele spionilor s-a hotărât să-și tempereze interesul față de împrejurările care duseseră la întemnițarea tinerei și să se poarte ca și când puțin i-ar fi păsat de acestea, atât timp cât ea își îndeplinea atribuțiile.

Un ciocănit ușor la ușă a anunțat sosirea a doi temnicheri, care escortau prizoniera. S-au apropiat tustrei de biroul lui. Pe când Yelena examina încăperea, Valek studia arătarea jalnică din fața lui. Plină de murdărie, sângerând din cauza diverselor zgârieturi, purtând o rochie de închisoare zdrențuită, biata făptură se chinuia să se țină pe picioare sub greutatea lanțurilor cu care era ferecată. Duhoarea acră a temniței care se răspândea dinspre ea vicia aerul din încăpere. Valek nu se așteptase să fie atât de... slinoasă și de demnă de milă și a început să se teamă că nu avea să supraviețuiască primului test.

Mai-marele spionilor a studiat-o din cap până-n picioare. O privire de un calm înghețat a întâlnit-o pe a lui – aproape ca și când l-ar fi provocat. Interesant!

— O femeie? s-a mirat bărbatul. Următorul prizonier care urmează să fie executat este *o femeie*?

Valek folosea cel mai aspru ton de care era capabil, prefăcându-se, totodată, că era uimit.

Biata făptură s-a înfiorat și Valek a simțit o umbră de vinovăție pentru că fusese atât de sever. Îmblânzindu-și vocea, a adăugat:

— Ar fi trebuit să-mi fac timp să-ți recitesc dosarul.

Și, zicând acestea, Valek i-a alungat apoi pe temnicheri:

— Sunteți liberi!

După plecarea celor doi, i-a făcut semn Yelenei să se așeze pe scaunul din fața biroului său, înainte ca fata să se prăbușească.

Lanțurile au zornăit când tânăra s-a așezat.

El a deschis dosarul și s-a prefăcut a citi informațiile cuprinse în acesta.

— Yelena, astăzi ar putea fi ziua ta norocoasă! i-a declarat.

Valek a surprins o scurtă fulgerare de mânie în ochii ei înainte ca Yelena să-și plece capul. Se gândea, probabil, că se referise la iminenta sa execuție. Primise diverse reacții la acest comentariu din partea celorlalți degustători. Cei mai mulți se înfuriau pe el, la gândul că, oricum, nu mai aveau nimic de pierdut. Vreo doi sesizaseră cuvintele „ar putea” și lăsaseră să se întrevadă licărul de speranță pe care îl simțeau.

— „Purtare frumoasă și respectuoasă”! a citit el cu glas tare din dosar. Începi să pari a fi o candidată potrivită, a continuat, încercând să o provoace să-i dea un răspuns.

Continuând să-i evite privirea, fata se mulțumea să studieze obiectele de pe biroul mai-marelui spionilor în loc să reacționeze la comentariul pe care îl făcuse acesta.

Valek a schimbat tactica.

— Ai fost judecată și găsită vinovată pentru uciderea unicului fiu al generalului Brazell, Reyad, a spus, apoi a făcut o pauză, lovindu-și tâmpilele cu degetele ca și când și-ar fi dat dintr-odată seama de ceva. Vasăzică, așa se explică de ce Brazell a venit aici săptămâna asta, manifestând un interes neobișnuit față de programul execuțiilor.

În cele din urmă, tânăra a reacționat, deși nu chiar așa cum se așteptase. Îi era teamă. Cu toate acestea, trupul ei a înțepenit într-un fel de... determinare. Oare avea să încerce să pledeze pentru propria viață?

— Presupun că vei contesta condamnarea, a mormăit Valek. Vei spune că a fost o înscenare sau că ai ucis în legitimă apărare.

Zicând acestea, s-a lăsat pe spate în scaun, așteptând răspunsul ei.

— Nu, domnule, a șoptit fata, cu o voce răgușită. Chiar l-am omorât.

Luat cu totul prin surprindere, mai-marele spionilor s-a îndreptat în scaun. Nu știa dacă să fie impresionat sau dezamăgit că ea nu încercase să-și justifice faptele. În orice caz, reușise să-l uimească, lucru pe care nu izbutiseră să îl facă decât foarte puțini oameni. Valek a izbucnit în râs.

— Ei bine, să știi că toată tărașenia asta s-ar putea să se termine cu mult mai bine decât m-am așteptat! a exclamat el. Yelena, îți ofer o opțiune! Poți să fii executată sau poți să devii noul degustător al comandantului suprem Ambrose. Ultimul care a deținut această funcție a decedat recent și trebuie să găsim pe cineva care să ocupe postul.

Yelena îl privea fix, părând de-a dreptul stupefiată.

— Numai un prost ar refuza postul acesta, a murmurat tânăra.

— De fapt, este o slujbă pe... viață, a continuat Valek. Iar pregătirea pentru ea poate fi fatală. La urma urmei, cum poți să identifici otrăvurile din mâncarea comandantului suprem, dacă nu știi ce gust au ele?

Valek a făcut o pauză, să o lase să priceapă așa cum se cuvenea informația aceea și să vadă, totodată, dacă ea avea să se năpus-tească să-i pună întrebări. Când Yelena nu a făcut acest lucru, a continuat:

— Ți se va da o cameră în castel unde să poți dormi, însă cea mai mare parte a zilei ți-o vei petrece în preajma comandantului. Nu vei avea nicio zi liberă. Nu vei avea dreptul să ai soț sau copii. Unii prizonieri au ales, în schimb, execuția. Cel puțin, astfel, știau exact când aveau să moară, în loc să se întrebe dacă asta urma să se întâmple sau nu odată cu următoarea îmbucătură! i-a explicat, iar dinții i-au clănțănit, în timp ce un zâmbet feroce i se întindea pe față.

Valek știa că fetei îi goneau tot soiul de gânduri prin minte, după felul în care tremura.

— Cine degustă în prezent mâncarea comandantului suprem? I-a întrebat ea.

„Interesantă întrebare!” și-a spus Valek.

Era încă în stare de șoc sau era mai inteligentă decât crezuse?

— Eu, i-a răspuns. Așa că-s nespus de nerăbdător să-mi gălesc cât mai repede un înlocuitor. În plus, *Codul de bună purtare* prevede că slujba aceasta trebuie să-i fie oferită doar cuiva care, oricum, urma să-și piardă viața.

Yelena s-a ridicat în picioare, ca și când nu mai putea sta locului. Și-a târât lanțurile după ea în timp ce a început să străbată încăperea, cercetând-o. Valek se întreba ce gânduri îi treceau prin minte. Spera ca ea să accepte postul.

Yelena s-a întors cu fața spre mai-marele spionilor, iar Valek a întrebat-o:

— Așadar, ce să-i spun călăului?

— Că nu sunt, nicidecum, o proastă.

„Nu e! Chiar deloc!” și-a spus Valek, înăbușindu-și un zâmbet larg, pentru că își dăduse seama că încercarea de-a o cunoaște pe fata aceasta avea să fie o provocare nespus de agreabilă.